

Triomf a ritme de Cole Porter

CRÒNICA La versió de 'Molt soroll per no res' d'Àngel Llàcer agita el TNC

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

El públic ratifica cada nit amb la seva calorosa acollida l'èxit del muntatge *Molt soroll per no res* a la Sala Gran del TNC. Aquesta versió de la comèdia d'embolics amorosos de Shakespeare, convertida en un musical ambientat al Hollywood daurat dels anys 50, és espectacular, fresca, divertida i de fàcil digestió. La producció, assentada en la infal·lible banda sonora dels *hits* de Cole Porter unida a les aportacions d'Irving Berlin i Herb Brown, compleix amb el seu objectiu d'entretenir i acostar l'obra del Bard a una audiència majoritària, fins ara una de les assignatures

pon al d'un director que, a l'estil Kenneth Branagh, està rodant al plató la pel·lícula sobre l'obra. El magnífic vestuari de Miriam Compte, que propicia fins a set canvis dels intèrprets durant la funció, i la il·luminació de David Bofarull i Albert Faura són elements que contribueixen a la luxosa brillantor de la producció.

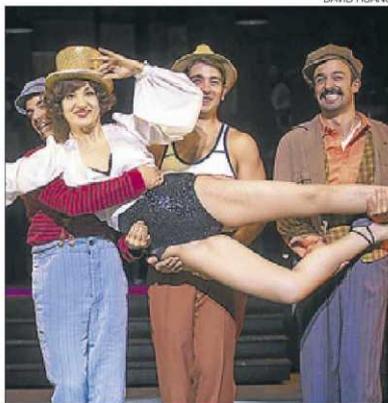
La reconeguda trama de dualitats amoroses, desenvolupada a ritme de swing i jazz, és respectuosa amb l'esperit del text i ni tan sols el recurs un pèl populatxer d'algun passatge de l'excel·lent traducció de Salvador Oli

va desvirtua el sentit del muntatge. Dins del gran nivell general hi ha un cert desequilibri en el càsting, en especial en el vesant canor dels intèrprets i en alguns dels arranjaments musicals, però també és cert que a mesura que s'ajustin tot els elements amb el rodatge que donen les representacions, aquests mínims desajustos seran superables. En l'aspecte musical, hi ha estimables versions d'èxits com *Beguine de beguine* (Clara Altarriba) o aquell *Let's do it*, traduït com *Fem tots l'amor*, per citar un parell d'exemples.

La representació del comportament amorós en les parelles, amb ingredients com l'orgull,

l'honor, l'engany i la calúmnia, troben en David Verdaguer (Benedicte) i Bea Segura (Beatrice) —que han jurat que l'amor els és aliè però acabaran claudicant— dos vehements i encertats intèrprets. El mateix passa amb Marc Pociello (Claudio) i Aida Oset (Hero), encara que en un pla més sensible i entenedor.

IMPECABLE // El Leonato de l'obra original és aquí per fortuna Leonata, una Victòria Pagès amb senyorial presència interpretativa. Fantàstic també Albert Triola com el malvat Don Juan i a molt bona altura Jordi Coll (Don Pedro), Lloïl Bertran (Margarida), Marc Pociello (Claudio), Enric Cambay (el capellà Francesc), la citada Altarriba (Úrsula i Conilleta), així com la resta de l'implicat repartiment d'una producció d'impecable engranatge. ■

► Una de les escenes de la peça teatral.

La peça compleix amb l'objectiu d'entretenir i acostar l'obra de William Shakespeare a una audiència majoritària

pendents del teatre que dirigeix Xavier Albertí.

Com passa amb totes les propostes més ambicioses del Teatre Nacional, no s'han escatimat recursos per aconseguir que la sumptuositat i el color siguin els elements dominants de la posada en escena. Deu músics dirigits per Manu Guix, que interpreten les peces en directe, i una quinzena d'actors aixequen l'espectacle, que compta amb unes molt acurades coreografies d'Aixa Guerra. Els canvis escenogràfics, a càrrec de Sebastià Brosa, es desenvolupen amb gran agilitat.

Àngel Llàcer, que comparteix la dramaturgia de la peça amb l'omnipresent i ja més que emergent Marc Artigau, demostra la seva bona mà per al gènere imprimint el ritme precís perquè la història no se li'n vagi de les mans i fins i tot s'ha reservat un rol en el repartiment, potser el més prescindible, que corres-